

Επιγραφαι Θρακικης

5

Απόδομα εις της Θρακικης
Επετηριδες 28 1897.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

ΤΗΣ ΔΥΜΟΝΤΕΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΤΩΝ ΘΡΑΚΙΚΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

ΚΑΙ

ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

 Ο βιβλίον *Inscriptions et monuments figurés de la Thrace*, ὅπως ἡ μακαρίτης Albert Dumont ἐξέδωκεν ἐν Παρισίῳ ἔτει 1877-φ, περιλαμβάνει, καθὰ γνωστόν, ὅ,τι ἐκ παλαιοῦ μέχρι τοῦ ἔτους ἐκείνου περὶ τῶν σωζομένων ἐν Θράκῃ γλυπτῶν ἀρχαίων μνημείων ἐγινώσκομεν καὶ λιθίνων ἐπιγραφῶν. Γνωστόν ὡσαύτως, ὅτι τὸ βιβλίον ἐκεῖνο πρόξενον ἐγένετο, ὅπως οὐκ ὀλίγοι ἀρχαιολόγοι ζητήσωσιν ἐν τῇ Θράκῃ συστηματικῶς ἐπιγραφὰς καὶ ἄλλα τινὰ παλαιὰ μνημεῖα ἀνεπίγραφα, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ συνελέγησαν οὕτως οὐκ ὀλίγα τοιαῦτα, μάλιστα δὲ ἐπιγραφαί, εἶχε καταστῆ ταχέως ἐπιθυμητὴ ἡ συγκέντρωσις αὐτῶν ἐν εἰδικῷ βιβλίῳ, πρὸς ὁδηγίαν τῶν ἐρευνητῶν τῶν ἐν Θράκῃ ἀρχαιοτήτων. Τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἣτις ἄλλως ἦτο καὶ ἰδίᾳ τοῦ Dumont, ἐξεπλήρωσεν ὁ Th. Homolle, ὅστις ἔτει 1892-φ μᾶς ἔδωκε σφό-

δρα προσηυξημένον τὸ Δυμόντειον βιβλίον.¹⁾ Τοῦτο μὲ τὴν δευτέραν του ἔκδοσιν ἐγένετο πράγματι Corpus τῶν θρακικῶν ἀρχαιοτήτων. Τώρα λήγει τὸ 1896-ον ἔτος. Παρῆλθον οὕτως ἐν τῷ μεταξύ πέντε σχεδὸν ἔτη· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα διὰ πολλῶν ἀρχαιολόγων, ἰδίᾳ δὲ Βουλγάρων καὶ Γερμανῶν, τοσοῦτον πλῆθος ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, ἀγνώστων πρότερον, συνελέγη καὶ σποράδην ἐξετυπώθη, ὥστε νὰ εἶναι καὶ πάλιν ἐπιθυμητὴ τρίτη τοῦ Δυμόντειου Corpus ἔκδοσις.

Ἐπειδὴ δὲ πιθανὸν εἶναι, ὅτι καὶ ἡ ἔκδοσις αὕτη θὰ γενῆ, χρήσιμον ἐνόμισα νὰ προσθέσω ἐνταῦθα καὶ τινὰ συμπληρώματα τῆς δευτέρας ἐκδόσεως καὶ μικρὰς τινὰς ἐπιγραφάς, ἃς εἶχον ἐγὼ λησμονήσει νὰ καταχωρίσω ἐν τῷ πρὸ δεκαετίας ἐκτυπωθέντι βιβλίῳ μου ἅ «*Αρχαιότητες καὶ ἐπιγραφαὶ Θρακίης καὶ Μακεδονίας, συλλεγόμεναι κατὰ τὸ ἔτος 1885*» ἐν Κωνσταντινουπόλει 1886. Ἑλλην. Φιλολογ. Σύλλογος. Παράρτημα τοῦ 12 τομ. σελ. 65—113).

Καὶ πρῶτον ἰδοῦ τινὰ σημειώματα προσθέτω εἰς τὴν δευτέραν ἔκδοσιν τοῦ βιβλίου *Inscriptions et monuments figurés de la Thrace*. Ἐν τῇ 322-α σελίδι καταγράφεται ὑπ' ἀριθ. 1 ἐπιγραφή ἐκ Ταταρ-παζαρτζικίου, ἧς μόνον τὸ τέλος εἶναι εὐανάγνωστον. Ἐλησμονήθη ἐνταῦθα νὰ σημειωθῆ, ὅτι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐξ ἀντιγραφῆς τοῦ Weickum ἔδημοσίευσεν καὶ ὁ W. Christ ἔτει 1875-φ (*Weickum's Inschriftensammlung aus der Türkei* ἐν τῷ *Monatsbericht* τῆς ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημίας, σελ. 88—90).

Τὸ ἀντίγραφον τοῦ Weickum, ἂν καὶ εἶναι ἐσφαλμένον,

1) *Mélanges d'archéologie et d'épigraphie* par Albert Dumont, réunis par Th. Homolle. Paris 1892, σελ. 307—581.

μας φανερώνει ἐκ τῶν ἐφαρμύμενων στίχων οὐκ ὀλίγα γράμματα.

Ἐν τῇ 362-α σελίδι προσθετέον ἀριθμὸν 62⁵⁰ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. «Grabstelle bei Jarimbargas zwischen Constantinopel und Adrianopel beim Durchschnitte der Eisenbahn gefunden. Das Relief der Stelle stellt einem Reiter bei seinem Pferde stehend dar; darüber liest man die Inschrift.

ΕΡΜΑΦΙΛΟΣ ΘΡΑ

Ἐρμάφιλος Θρά-

=

ΣΩΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ωνος οἰκονόμος

Der Stein befand sich am 12ten Mai 1874, wo ihn Herr Weickum copirte, noch in den Arbeiterbaraken.»

Καὶ πάλιν αὐτόθι προσθετέον ἀριθμὸν 62⁵¹ καὶ ταῦτα. «Ebenfalls befindet sich ein grosser glatter Stein, bei der Skeleten von Menschen gefunden worden sein soll, mit dem Buchstaben Π.» Ὁρα W. Christ ἐνθ.

ἀνωτ. σ. 90. Περὶ δὲ τοῦ Jarimbargas καὶ τοῦ πλησίον αὐτοῦ σπηλαίου ὄρα τὸ βιβλιάριον τοῦ Dethier, Chemin de fer de Roumélie. Constantinople 1873, σελ. 10—14.

Σελ. 359, ἀριθ. 62⁷, ἐνθα ἐπιγραφὴ τῆς Ἀδριανουπόλεως. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἶδε καὶ ὁ Dethier, ὅστις ἀντὶ τοῦ $\overline{\text{ΚΕ}}$ (=Κύριε) λέγει ὅτι ἀνέγνω $\overline{\text{ΘΚΕ}}$ (=Θεοτόκε), μετὰ δὲ τὸ Ἰωάννη εἶδε δύο $\overline{\text{ΘΚΕ}}$ εἰσέτι γράμματα, τὰ ΤΩ . Ὁρα Dethier ἐνθ. ἀνωτ. σ. 36—37.

Σελ. 365, ἀριθ. 62^{α2}. Ἐδῶ καταγράφεται μαρμαρινος γυναικεῖος κορμὸς ἐκ Βιζύης, ὃν ἐγὼ εὔρον ἐν τῷ μου-

σειφ τῆς 'Ραιδεστοῦ. Τὸν κορμὸν τοῦτον εἶδεν ἐν Βιζύῃ ἔ-
 τει 1829-φ ὁ G. Enehholm καὶ περιέγραψεν οὕτως. «J'ai
 trouvé dans la muraille d'une maison grecque un
 bloc de marbre, qui avait fait partie d'une statue de
 Vesta. La draperie du torse était parfaite, mais il n'
 avait ni tête, ni bras.» Ὅρα Notice sur les villes au-
 delà du Balkan occupées par les troupes Russes pen-
 dant la glorieuse campagne de 1829, par le colonel
 d'état-major G. Enehholm. St-Pétersbourg 1830, σελ.
 95.

Ἐν τῇ σελίδι 366-γ προσθετέον ἀριθμὸν 62^{a5} Βιζύῃ
 «On a trouvé près d'une fontaine la statue d'une
 Naïade, assez biencon servée». G. Enehholm ἔνθ. ἄνωτ.
 σελ. 96.

Σελ. 376. ἀριθ. 62^a. Κατὰ Κίλισση. Τὸ ἐπιγράψαν
 τοῦτο μνημεῖον εἶδε καὶ περιέγραψεν πρῶτος ὁ Enehholm οὕ-
 τως. «Dans la ville même j'ai trouvé au milieu des
 boutiques une table de marbre avec l'inscription su-
 ivante: Ἀπόλλωνι Ἀλσινῶ [sic] θεῶ προγόνῳ=A Apol-
 lon, dieu du bocage, divin aieuil. Si l'on ajoute foi à
 la tradition que dans le bois le plus proche de la ville
 se trouvait autrefois un temple païen, demoli par la
 suite pour en employer les pierres à d'autres construc-
 tions, il faut croire que ce temple était dédié à Apol-
 lon et que le marbre en question en ornait le por-
 tique». G. Enehholm ἔνθ. ἄνωτ. σελ. 88.

Σελ. 388, ἀριθ 74d Τσοροῦ. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην
 εἶδε καὶ ὁ Enehholm ἔτει 1829-φ, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνάγνωσις
 αὐτοῦ εἶναι κατὰ τι διάφορος τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Μελετιίου,
 παρατίθεμαι ἐδῶ αὐτήν, ὡς ὁ Enehholm τὴν ἀνέγνωσε· «J'ai

trouvé dans la cimetiére arménien une dalle de marbre avec l'inscription suivante: Αὐτοκράτορα Καίσαρα Γάιον Μέσσιον Κόϊντον | Δέκιον Τραϊάνον, εὐσεβῆ, εὐτυχῆ, σεβαστὸν | ἡ λαμπροτάτη δις νεωκόρων Περινηθίων». Eneholm ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 138.

Σελ. 439. Προσθετέον ἐνταῦθα τὸν ἀριθμὸν 106^c καὶ ταῦτα· «La métropole (τῆς πόλεως Διδυμοστείου) n'offre rien de curieux. . . . Je découvris, cependant, dans un petit enclos. . . . une image de saint Luc l'évangéliste, sculptée en haut-relief sur un bloc de marbre blanc, d'un travail remarquable. J'en fis l'acquisition en donnant quelques ducats au profit de l'église. Le sacristain me rendit également une tête assez bien conservée d'un lion antique en marbre, qu'il avait trouvé aux environs de la ville». Ἀναμύσειον Relation d'un voyage en Roumélie. Paris 1834, σελ. 43. Μοὶ εἶναι ἄγνωστον ποῦ εὕρισκονταί, τὴν αἰ δύο αὐταὶ ἀρχαιότητες.

Σελ. 438, προσθετέον ἀριθμὸν 105^d Αἶνος. Ἐν τῇ μονῇ τῆς Θεοτόκου τῆς Σκαλωτῆς ὑπάρχει σταυρὸς ὀρειχάλκινος, ὃν εἶδε καὶ περιέγραψεν ὁ Βασίλειος Μυστακίδης (Νεολόγος 1882, ἀριθ. 3934). Λέγει, ὅτι ἔχει ἀμῆκος μόλις τρία ὄγδοα τοῦ πήχεως» καὶ ὅτι «ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ σταυροῦ φέρονται ἐγγεγλυμμένα τάδε: Σταυροπήριον γενόμενον παρὰ τοῦ πανερωτάτου μητροπολίτου Σταυροπόλεως καρυᾶς [γράφει κατ' ἐμὲ Καρίας] κυροῦ Λέοντος προ. . . αὐτοῦ [γράφει κατ' ἐμὲ προστάξει ἢ προτροπῇ τοῦ] τοῦ ἐν ἀγίοις π(ατ)ρ(ὸ)ς ἡμῶν Νικολάου ἐπὶ βασιλείας Μανουὴλ πορφυρογεννήτου καὶ αὐτοκράτορος Κομνηνοῦ καὶ Μιχαὴλ τοῦ ἀγιωτάτου π(ατ)ριάρχου

ΜΙΘΥΗ ΝΕΣΧΠΕΤ (κατ' ἐμὲ ἀνάγνω-

σκι. ἐ, ,5χπ' ἔτους=1172)».

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ σταυροῦ ὑπάρχει ἐπιγραφή,
ἣν ὁ Μυστακίδης ἀνέγνωσεν οὕτως:

ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΟΥ ΠΟΡΦΟΥΡΓΕΝΗΚΕΑΥΤ
 ΚΡΑΤΡΩΜΕΣΚΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ε
 Ο
 Μ
 Ε
 Μ
 Ο
 Ν
 Π
 Α
 Ρ
 Α
 Τ
 Υ
 Π
 Α
 Ν
 Ι
 Ε

Κατ' ἐμὲ ἀναγνωστέον τὴν πλευρὰν ταύτην οὕτω. «[Σταυροπήγιον] γενόμενον παρὰ τοῦ πανιε[ρωτάτου]. . ». Εἶτα ἀντὶ τοῦ μεγάλου ἀναγνωστέον «Μανουὴλ τοῦ πορφυρ(ο)-γεν(ν)ήτ(ου) κέ [=καὶ] αὐτ(ο)κράτ(ορος) Ῥωμέων [= Ῥωμαίων] τοῦ Κο(μνηνοῦ)». Ἐπειδὴ δὲ ὁ σταυρὸς οὗτος ἔχει

σημασίαν ιστορικήν, επιθυμητή μᾶς εἶναι ἢ διὰ φωτοτυπίας αὐτοῦ τύπως.

· Αὐτόθι προσθετέον ἀριθμὸν 105^d. Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Χρύσανθος ἐν τινι τόπῳ τοῦ 441-ου κώδικος τῆς ἐν τῷ Μετοχίῳ τοῦ Παναγίου Τάφου βιβλιοθήκης, τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐσημείωσεν ἰδιοχείρως ταῦτα· « Ἐκ τῶν ἡμετέρων περιηγήσεων, 1716, μηνὶ μαρτίῳ. Ταῦτα εὑρηγνται ἐν τῇ Αἴνῳ, ἐν μαρμαρῷ τετραγώνῳ, κειμένῳ ἐν τῷ τείχει τῆς ἐκκλησίας, ἐπονομαζομένης Χρυσοπηγῆς, ἔνδον τοῦ ἄστεος·

· Πηγὴν σε χρύσειον, κόρη τῆς ἀγνείας,
οἶδαμεν πάντες τὴν θεὸν τετοκυῖαν.

Ταῖς σαῖς φέρουσα τῶν ἁγίων Λόγον,
καθιλέωσαί μοι τὸ πᾶν ἦσαν κρίνη.

Ὅρκον ῥέχου καὶ ῥουτόν, ὃν σευ χάριν
πέθω νέων ἡγεῖρα, ὡς ἴδουκαίτη.

Εἶτα:

· Ὁ θεὸς οὗτος πάνσεπτος καὶ περικαλλῆς ναὸς τῆς πανάγνου καὶ θεομήτορος Χρυσοπηγῆς ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων παρ' ἐμοῦ Δημητρίου τοῦ Ξένου, τηνικαῦτα κρατοῦντος τῆς θεοσώστου πόλεως Αἴνου τοῦ ὑψηλοτάτου ἡμῶν αὐθέντου σὺρ Παλαμίδεος Φραντζέσκου Γατελιούζου τοῦ Παλαιολόγου, ἐν ἔτει Γ'φρα', ἰνδικτιῶνος α'. Κοστ: ὁ μαστ:». Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐχαράχθη ἔτει 1422—1423, τῆς οἰκοδομῆς δὲ ἀρχιτέκτων ἦτο Κωνσταντῖνος ὁ μαστ(ορις). Ὁ δὲ τῆς Αἴνου αὐθέντης Παλαμίδης, ὃν ἡ ἐπιγραφή ὀνομάζει, τὴν κυριότητα τῆς πόλεως ταύτης εἶχεν ἀπὸ τοῦ 1409-ου μέχρι τοῦ 1455-ου ἔτους. Ὁρα Ch. Hopf, Chroniques Gréco-romanes, σελ. 502. Τοῦ αὐτοῦ Griechenland, τόμ.

B', σελ. 150. W. Heyd, Histoire du commerce du Levant au Moyen-âge, τόμ. B', σ. 289 καὶ 320.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔκρινα προσθήκης ἄξια ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τῆς Δυμοντείου συλλογῆς τῶν Θρακικῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἀρχαιοτήτων· ὅτε δὲ ἔτει 1885-φ εὐρισκόμην ἐν Ῥαιδεστῶ, εἰς τῶν ἐκεῖ διδασκάλων ἔδωκέ μοι ἀντίγραφα ὀκτῶ ἐπιγραφῶν, ἅτινα ἐγὼ δὲν ἐξέδωκα μέχρι σήμερον καὶ διότι ἐνόμιζον, ὅτι ἦσαν γνωστά, καὶ διότι περὶ μιᾶς ἐκάστης αὐτῶν ὁ ἀντιγραφεὺς ἠμέλησε νὰ σημειώσῃ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας· ἔδωκέ μοι μόνον ἀπλῶς τὸ ἀντίγραφον, εἰπών μοι, ὅτι πᾶσαι αὐταὶ αἱ ἐπιγραφαὶ μετεκομίσθησαν ἐξ Ἡρακλείας εἰς Τσόρλου. Ἡ πρώτη τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ὑπάρχει ἐν τῷ *Mélanges d'archéologie et d'épigraphie* τοῦ Dumont, ἐν τῇ 389-ῃ σελίδι τῆς ἀριθμὸν 74^h, μὲ μόνην τὴν ῥηφοράν ὅτι ἀντὶ τοῦ κατὰ αὐτὸν ἔχει τὸ νέον ἀντίγραφον κατὰ εἰσαγόν. Ἡ δευτέρα ἐπιγραφή ἔχει οὕτως·

M(άρκος) Αὐρήλιος

ΜΑΥΡΗΛΙΟΣ ΟΚΑΙ

[ὁ καὶ

Ἀχιλλᾶς ἡγόρα-

ΑΧΙΛΛΑΣ ΗΓΟΡΑ

σα τὸ λατόμιν αἰ-

ΣΑΤΟΛΑΤΟΜΙΝΑΙΑΥ

[αυ-

τῶ [=εἰσαυτῶ] καὶ

ΤΩ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΩ ΕΣΩ

[ἐπὶ τῶ ἔσω-

ΤΙΚΟΝ ΜΗΔΕ ΝΑΒΛΗ

τικὸν μηδένα βλη-

ΘΗΝΑΙ ΕΠΕΙ Ο ΤΟΛ

θῆναι, ἐπεὶ ὁ τολ-

ΜΗΣΑΣ ΔΩΣΕΙ ΠΡΟΣ

μῆσας δώσει προσ-

τείμου τῇ πόλει

ΕΙΜΟΥ ΤΗ ΠΟΛΕΙ * Τ

[δηνάρια τ'·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ερα
αι...
...
...

Ἄγνωστος, ἂν ἡ ἐπιγραφή αὕτη καλῶς ἀντεγράφη· ἀλλὰ τὸ *ἰαινωτῶ* ἀντὶ τοῦ *ἑαινωτῶ* εἶναι εὐδιάκριτον· τὸ *Τ* τῆς λέξεως *προστιμίου* (=προστίμου) εἶναι ἐσχηματισμένον μὲ παρέκτασιν τοῦ ἄνω σκέλους τοῦ *Ε*· ὡσαύτως τὸ *Η* τοῦ κατόπιν ἄρθρου *τῆ* εἶναι συγκεκολλημένον μὲ τὸ κατόπιν *Π*. Ἡ λέξις *Δατόμιν* δὲν εἶναι πρωτοφανῆς ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῆς Ἡρακλείας. Ὅρα Dumont ἀριθ. 72, 74z², 74z⁴, 74z⁷. Πρωτοφανῆς ὅμως εἶναι ἡ λέξις *ἰσωτικόν*, ἥτις ἐδῶ σημαίνει ὅ,τι καὶ τὸ *ἔνδον*.

Ἡ τρίτη ἐπιγραφή ἔχει οὕτως.

ΜΕΡΙΟΣΙΟΥΛΙΟΣΙΟΥΛΔΟΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ἈΣΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙΝΘΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Μ. Ἐριος Ἰούλιος Ἰουλιός
στρατηγὸς ἀστικῆς περὶ
Πέρινθον εὐχαριστήριον.

Τὸ ΜΕΡΙΟΣ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀναγνωστέον ἴσως *Μ(άρκος) Ἐριος*.

Ἡ τετάρτη ἐπιγραφή ἔχει οὕτως.

ΑΥΡΓΕΝΟΥΚΙΑΕΠΟΙΗΣΕΛΑΤΟΜΙΝ

ΤΩ ΑΥΡΑΛΕΞΑΝΔΡΩ ΤΩ ΥΙΩ ΑΥΤΗΣ

ΤΑΙΣ ΙΔΙΑΙΣ ΧΕΡΣΙ

Αὐρ(ηλία) Γενουικία ἐποίησε λατόμιν
τῷ Αὐρ(ηλίῳ) Ἀλεξάνδρῳ τῷ υἱῷ αὐτῆς
ταῖς ἰδίαις χερσὶ.

Ἡ πέμπτη ἐπιγραφή οὕτως
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΕΤΙΜΗΣΕ
ΠΟΠΛΙΟΝΑΡΠΟΚΡΑΤΙΟΝΑ
ΤΟΝΤΟΤΕΙΧΟΣΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΝΤΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΣΟΙΠΡΑΓΜΑΤΕΥΟΜΕΝΟ
ΕΝΠΕΡΙΝΟΩΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑ
ΑΝΕΣΤΗΣΑΝΤΙΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος ἐτίμησε
 Πόπλιον Ἀσπακράτιον
 τὸν τὸ τεῖχος κατασκευάσαντα.
 Ἀλεξανδρεῖς οἱ πραγματευόμενοι
 ἐν Περίνθῳ τὸν ἀνεύσαντα
 ἀνέστησαν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ.

Ἡ ἕκτη ἐπιγραφή οὕτως.

ΔΗΕΚΕΝΗΘΗΟΠΥΡΓΟΣΤΟΥΤΟΣ
ΕΠΗΒΑΣΗΛΗΟΝΚΑΙΚΩΝΣΤΑΝΤ
ΤΟΝΦΗΛΟΧΡΗΣΤΟΝΔΕΣΠΟΤΟΝ

+ + +

(1) Πρβλ. σελ. 293-4 τοῦ ἀνὰ χεῖρας Τόμου. Ἐνεκα λόγων ἀνεξαρ-
 τήτων τῆς θελήσεως ἡμῶν ὁ κ. Κουρουνιώτης δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ
 ὑπ' ὄψιν τὴν διατριβὴν τοῦ κ. Κεραμέως. Σ. Α. Σ.

Ἄνεκεθήθη [=ἀνεκαινίσθη] ὁ πύργος τοῦτος
 ἐπὶ [=ἐπὶ] Βασηλήου [=Βασιλείου] καὶ Κωνσταν-
 [τίνου]
 τον [=τῶν] φιλοχρήστον [φιλοχρήστων=] δεσποτον
 [=τῶν].

Ἡ ἐβδόμη οὕτως·

ΑΓΑΘΗ...ΗΙ

Ἄγαθῆι [Τύχ]ηι.

ΟΡΟΣ ΑΓΡΟΥ

Ὅρος ἀγροῦ

ΓΝΚΙΡΙΣΟΥΑΗΣ

Ἡ τελευταία οὕτως.

ΕΝΘΑΔΕΛΥΠΟΝ

Ἐνθάδε λυπὸν [=λοι-

ΕΚΟΙΜΗΘΕΙ ΤΩΝ

[πὸν]
 ἐκοιμήθει [=η] τῶν

ΓΛΥΚΟΙΚΣ ΑΡΓΟΝ

[=τὸν]

ΥΠΗΟΝΗ ΔΟΥΛΙ

γλυκοῖν [=κὺν] καὶ

[ἀργόν]

ΤΟΝ ΘΥ ΚΑΛΗΣΥΜ

ὑπνον ἢ δούλι[=η]

ΒΕΙΩΣ ΓΕΓΩΝΩΣΑ

τοῦ θ(εο)ῦ Καλή, συμ-

βειως[=βιος] γεγω-

ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΒΑΣΙ

[νῶσα [=γεγονυῖα]

ΛΗΚΟΝ ΠΡΟΤΟΣ

Ἄδριανοῦ βασι-

λη[=ι]κοῦ προτοσ

ΣΠΑΘΑΡΙΩΜΗΝΙ

[=πρωτο]-

σπαθαρίω[=ου], μὴνι

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ιανουαρίου [=φ].

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Οὕτως ἔχουσι τὰ δοθέντα μοι ἀντίγραφα· πρὸς ἀσφαλεστέραν δὲ ἡμῶν ἐκτίμησιν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἐλπίζομεν, ὅτι εἰς τῶν ἐν τῇ πολίχνῃ Τσόρλου λογίων ὁμογενῶν θὰ παρακινήθῃ νὰ ζητήσῃ καὶ ἀνεύρῃ τὰ πρωτότυπα καὶ δώσῃ ἡμῖν ὄχι μόνον ἀκριβέστατον καὶ πανομοιότυπον αὐτῶν ἀντίγραφον, ἀλλὰ καὶ πληροφορίας περὶ τοῦ μήκους καὶ πλάτους τῶν ἐπιγραφῶν καὶ περὶ τῶν τόπων, ἐν οἷς εὐρίσκονται σήμερον.

Ἐν Πετροπόλει, τῇ 24 ὁκτωβρίου 1896.

Α. Παπαδόπουλος Κεραμεύς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

